Свого не цурайтесь...
І чужому научайтесь,
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА ŚVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
— Тел. в Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXIII. Ч. 213. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 16-го ЛИСТОПАДА 1966 10 ЦЕНТІВ — 10 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, NOVEMBER 16, 1966 No. 213. VOL. LXXIII.

ОСТАННІ ВІСТІ

Вівторок, 15 листопада 1966

В АМЕРИЦІ

ТОРГОВЕЛЬНА ПАЛАТА ЗДА стверджує, що більшість її членів є за те, щоб державні свята перенести на понеділок, щоб могли бути довші, бо триденні кінці тижня. Згідно з цим пляном на понеділок мали б бути перенесені наступні такі свята: Меморіяльний День, День Подяки, День Незалежности, День Ветеранів і День Вашингтона. Торговельна Палата ЗДА вислала квестіонар в цій справі до своїх членів, з яких 9,964 надіслали відповідь: 85 відсотків із цих відповідей є за те, щоб вищезгадані свята були постійно у відповідний понеділок, щоб були три вільні дні від праці разом із неділею і суботою. В цій справі Конґрес мусів би схвалити відповідний закон.

КАТОЛИЦЬКІ ЄПИСКОПИ ПРОТИ контролі народин. У Вашингтоні 14-го листопада відбулася конференція католицьких єпископів і кардиналів ЗДА, на якій одноголосно схвалено резолюцію проти того, що Уряд президента Джансона вплисає на бідне населення цієї країни в тому напрямку, щоб воно обмежувало число членів своїх родин. В цих зборах взяли участь понад 200 єпископів. В резолюції стверджується, що цей натиск урядових чинників є на найбідніше населення. В ній говориться і про те, що Уряд однією рукою дає допомогу бідному населенню, а другою рукою роздає йому засоби до того, щоб воно чисельно зменшувалося. Це є, на думку американського Єпископату, обмеженням волі бідного населення.

РЕСПУБЛІКАНЦІ ЗДОБУЛИ БІЛЬШІСТЬ в 19-ох стейтових Палатах Конгресменів і мають коло 700 становищ в стейтових Палатах. Найбільші успіхи мають вони на Середньому Заході, де республіканці здобули більшість в Стейтовому Сенаті і в Палаті в стейті Мишиґен та здобули більшість ще в інших п'ятьох Стейтових Палатах. Демократи контролюють обидві Стейтові Палати в 24-ох стейтах; республіканці мають більшість в 17-ох стейтах в обидвох Палатах. 8 стейтів мають поділену контролю між демократів і республіканців, а стейт Небраска має тільки однопалатну стейтову систему.

ІНЖЕНЕРИ ВТИХОМИРИЛИ ГУК Ніяґарського водоспаду, зменшуючи його течію до однієї четвертини. Ця редукція води в Ніяґарі — це частина пляну інженерів, щоб зберегти красу красавиду Ніяґари, який загрожує ерозія та усування скель і каміння. Це був перший випадок, що людська рука пробувала припинити величезну масу води, яка плила по американському боці водоспаду на висоті 182 стіп. Численні туристи прибули з Каліфорнії і Тексасу та висловили своє невдоволення, що тепер не чують того гуку, який давніше вже здалеку звучав, в якому напрямі Ніяґара.

МЕТРОПОЛІТАЛЬНА ОПЕРА В НЮ ЙОРКУ збільшила на 20 відсотків ціну на квитки вступу, це сталося в середині сезону по раз перший у 83-річній історії цієї опери. Сталося це тому, що історію оскарблювали ціну вступу в новому приміщенні в Центрі Лінкольна. Обраховували, що кошти опери річно винесуть коло 14 мільйонів дол., на три мільйони більше, як в старому будинку, а тепер виявилося, що ці кошти винесуть 17 мільйонів. Тепер квитки вступу виносять (в доларах): 15.50; 14.50; 13.50; 9; і т. д., а найдешевші сидячі місця: 4.75 і 3.50 дол. Стоячі місця: 2.50 і 1.50 дол.

У СВІТІ

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕСТОЛОНАСЛІДНИК ЧАРЛЬЗ скінчив 18 років життя. Його правно-конституційний і матеріяльний стан значно змінився, бо тепер у випадку нездібности королеви Єлисавети II урядувати — реґентом стає не чоловік королеви, князь Філіпп Единбурзький, а Чарльз. Він стає теж „державним радником" та одним із 6-ох членів „королівської ради", яка сходиться тоді, коли королева є поза Британією. Він діставатиме теж 30.000 фунтів (84.000 дол.) річної платні, замість половини тієї суми, яку діставав раніше. Однак він залишається надалі в школі, а своє 18-річчя відсвяткував скромним прийняттям для гурту товаришів.

НЕВІДПОВІДАЛЬНІ КРИТИКИ В'ЄТНАМСЬКОЇ ПОЛІТИКИ ЗДА БУЛИ РІЗКО НАТАВРОВАНІ в одвертому листі, що його проголосив Дім Свободи у Ню Йорку: під тією заявою підписалися Д. Д. Айзенгавер, сенатор Джекоб Джевітс, колишній тержавний секретар Дін Ачесон і 135 інших видатних американських державних мужів, політиків і вчених. Всі вони поручають зберігати границю між відповідальною опозиційною думкою та безвідповідальними атаками, що межують з очорнюванням Уряду і самої країни.

ПАПА ПАВЛО VI ОСОБИСТО ВКЛЮЧИВ СЕБЕ у публічну збірку у користь жертв страшної повені в Італії. Дальші дощі і повені спричинили нові шкоди і жертви. В Пізі завалився міст, в Урбаниї над Адрійським морем провалилась церква з 18-го сторіччя. Папа відправив Богослужбу за жертви повені в базиліці св. Себастіяна недалеко Катакомб у Римі і після Богослужби особисто збирав пожертви.

В НІҐЕРІЇ І ІНШИХ ЧОРНИХ АФРИКАНСЬКИХ КРАЇНАХ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ протиамериканська пропаганда внаслідок виявлення участи американця, колишнього сотника летунства Артура Вартона, в доставлюванні зброї Східньому районові Ніґерії. Літак, що його пілотував Вартен, вилетів був 9 жовтня з Роттердаму нібито до Англії, а насправді до Ніґерії, однак, згубивши дорогу над Сагарою — вичерпав пальне й приземлився примусово в Камеруні, при чому Вартон і його два товариші були ранені. Камерунські власті арештували їх і судитимуть. У тому літаку було 7 тонн скорострілів. Африканці не вірять запевненням американських амбасадорів, що Уряд ЗДА про всю ту трансакцію з купном зброї в Голляндії й Англії не знав і з її перевозом до Ніґерії не мав нічого спільного.

У ЛОНДОНІ ВІДБУЛАСЬ ДЕМОНСТРАЦІЯ коло 10.000 осіб у користь біло-расового уряду Існа Смита в Родезії та проти британського соціялістичного прем'єра Гарольда Вільсона. Демонстраційний похід сформувався безпосередньо після того, як маршал летунства сер Артур Лонгбор і 73-річний маркіз Селбері склали вінок на могилі невідомого родезійського вояка, що згинув у другій світовій війні в рядах британської армії.

ЯПОНІЯ ЗНОВУ В ЖАЛОБІ: 14 листопада ц. р. розбився турбомоторовий пасажирський літак японської продукції, який вилетів з Осаки до віддаленого на 320 миль надморського містечка Матсуяма на острові Шікоку, везучи 13 новопобічаних пар та їхніх гостей, разом 50 осіб. Всі вони, разом із 5-ма членами залоги, загинули. Це вже четверта велика летунська катастрофа в Японії в цьому році: разом вони принесли 368 людських жертв.

Президент Джансон викінчує працю перед відходом до шпиталю

Президент Линдон Б. Джансон у Фредерікебурґу в Тексасі перед своїм від'їздом до шпиталю в Бетесда, Меріленд.

Вашингтон. — Президент Джансон в понеділок 14-го листопада прилетів із своєї фарми в Тексасі до столиці, де негайно пішов до свого бюра, щоб повикінчувати найважливіші праці перед відходом до шпиталю в Бетесфі Меріленд, біля Вашингтону, щоб там в середу вранці 16-го листопада перейти дві операції: поліпа на правій голосовій зв'язці та внутрішню операцію пропуклини, яка виникла з зв'язку з минулорічною операцією жовчевого мішечка. Президент мусить підписати численні законопроєкти, які були схвалені при кінці другої сесії 89-го Конґресу. Ці всі законопроєкти мусіли бути підписані до півночі 14-го листопада, бо інакше вони були б неважні. Не підписані законопроєкти до визначеного реченця уважані за такі, що Президент поставив проти них вето. Операція має тривати одну годину. В ній буде брати участь 8 лікарів-хірургів спеціялістів. Годину після операції Президент буде непритомний під впливом анастезії. Під час цього часу віце-президент Гомрі буде виконувати обов'язки Президента, якби зайшла якась нагла потреба. В цій справі є окрема угода між Президентом і віце-президентом.

Астронавти Джеміні 12 у вівторок кінчають своє чотириденне кружляння довкола Землі

Кейп Кеннеді, Флорида. — Астронавти Джеміні 12 майор летунства Едвін Е. Олдрін і капітан фльоти Джеймс А. Лавелл, згідно з пляном, мають у вівторок 15-го листопада закінчити своє чотириденну подорож довкола Землі та осісти на Атлантійському океані у віддалі коло 800 миль на схід від Флориди. На Атлантику чекають на астронавтів кораблі, між ними літаконосець Восп з гелікоптерами, щоб виловити з води кабіну Джеміні 12 та астронавтів, як вони впадуть на океан. Кабіна має осісти на воді о год. 2.21 по полудні за східним стандартним часом. Місія астронавтів Джеміні 12 вдалася вповні. Астронавт Олдрін побив дотеперішні рекорди побуту в космосі, бо він був поза кабіною 2 години і 9 мінут, а крім того стояв у відкритій кабіні в першому дні лету 2 години і 28 мінут, а в третьому дні понад пів години. Разом він перебував в космосі 5 годин і 30 мінут. Він фотографував Сонце під час його сходу і зорі та Землю. В понеділок 14-го листопада астронавт Олдрін два рази старався фотографувати кольорову хмару над пустинею Сагарою, яку, згідно з плянами, випустили французькі ракети з тамошньої французької бази. Але ці світлини не вдалися, бо на них не видко хмари в космосі тому, що тло пустині було за ясне. Астронавт Лавелл заявив, що знімки зроблені, але на них не видко кольорової хмари. Ці проби переводили двічі, але вони не дали добрих наслідків. Це вперше під час космічних летів співпрацювали дві держави: Франція і ЗДА. Джеміні 12 був випущений в пятницю 11-го листопада, він облетів Землю 59 разів. В січні 1967 року почнуться лети проєкту Аполло. Але в цих летах Аполло астронавти не будуть залишати в космосі кабіни, і мандрівка по космосі почнеться аж в тому леті, який відбудеться в 1968-му році, коли буде вдосконалений космічний корабель того проєкту.

У Філядельфії відбулася врочистість благословення і відкриття Пластового Дому

Філядельфія. (ОТ) — Неділя 13-го листопада перейде до історії Української Громади в цьому „Місті Братньої Любови" як пропам'ятний День Українського Пластуна. В цьому дні сотні української молоді в пластових одностроях та зі своїми прапорами оточили новонабутий Пластовий Дім в дільниці Логан, осередку поселення українців у Філядельфії, для участи в благословенні та святочному його відкритті. Свято почалося Службою Божою, яку відправив о. совітник Василь Головінський в українській католицькій церкві Христа Царя, виголосивши при цій нагоді патріотичну проповідь про значення й ролю Пласту в житті нашого народу в останніх десятиріччях. У той самий час така ж урочиста Служба Божа була відправлена в українській православній церкві св. Покрови, її парохом Впр. протопресвітером Олексієм Цариком.

Врочистого благословення Пластового Дому, при співучасті понад тисячі пластової молоді, її батьків та численних репрезентантів зорганізованої Української Громади, довершив о. парох В. Головінський в асистенції о. декана Мирослава Харини та о. каноніка Миколи Збира. Після відправи о. Харина прочитав благословення і привітання для Пласту і пластової молоді від Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа, як також привітання і побажання від Митрополита Амвросія. До пластунів, які з ними поглядами виявляли радість із набуття власного приміщення, що стане осередком їхніх пластових зайнять, промовив представник Пластової Старшини д-р Юрій Старосольський з Вашингтону, вітаючи пласту-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СССР і його сателіти плянують з'їзд комуністів для засудження Пейпінгу

Софія. — Комуноболгарський прем'єр Теодор Живков, відкриваючи конгрес болгарської ком. партії заявив, що настала пора скликати знову з'їзд компартій з цілого світу, на якому треба буде розглянути „єресі" китайської компартії. Тому, що Живков сказав це у приявності генерального секретаря компартії Сов. Союзу Леоніда Брежнєва, є річ гідненна з Брежнєвим, чи — віриш — щоб Живков сказав таке без виразного диктату з Москви. Живков мотивував, що „назрів вже час" для скликання нового світового комуністичного збіговища, бо від останнього минуло вже шість років. Західні коментатори звертають увагу, що Хрущов наполягав на скликанні такого світового з'їзду компартій задля засудження китайських комуністів, але провідники різних інших компартій, головно румунської, італійської і французької рішуче відраджували, не хотячи доводити до явного розколу в ком. міжнародньому русі. Однак під час недавніх нарад у Москві між совєтськими та сателітськими „вождями" буцім то стверджено, що прірва між Москвою і Пейпінгом на тільки вже широка і глибока, що все одно ніяк не можна її засипати.

Амбасадор Колер мав довгі прощальні розмови з лідерами СССР

Москва. — Американський амбасадор Фой Колер відлетів 14 листопада ц. р. з Москви до Бремену в Західній Німеччині, звідкіля він переїде кораблем „Юнайтед Стейтс" до Америки. Фой Колер, який був амбасадором ЗДА у Москві від вересня 1962 року, перенесений на становище заступника державного підсекретаря для політичних справ, це насправді рівняється становищу 4-го з ряду найвищого урядовця в Державному Департаменті. Перед своїм відлетом з Москви Фой Колер мав довгі розмови з совєтськими лідерами — з прем'єром Алєксандром Косиґіном, генеральним секретарем компартії Леонідом Брежнєвим, „президентом" Миколою Підгорним, членом політбюра Димітром Полянським та іншими. Зокрема він мав довгий „діловий обід" з міністром закордонних справ Андреєм Громиком. За твердженням газет — центральною темою тих розмов були справи В'єтнаму і проєктованого договору проти поширення атомової зброї. Новим амбасадором ЗДА в Москві став Люеллин Томпсон, який вже займав був те саме становище. Він прибуде до Москви в січні наступного року.

Західній оборонний фронт послаблений гірше, як комуністичний

Париж. — Генеральний секретар Атлянтійського Союзу (НАТО) Манліо Брозіо заявив у своїй промові на першому засіданні Парляментарної Унії членських держав НАТО, що західній оборонний фронт послаблений гірше, аніж блок СССР і його сателітів. Манліо Брозіо ствердив, що відкликання збройних сил Франції з спільних збройних сил НАТО значно підірвало сили НАТО й вийшло у користь Совітському Союзові та його так званому Варшавському Пактові, себто військовому блькові СССР і його європейських сателітів. Це твердження генерального секретаря НАТО підхопили й підтримали всі інші промовці того 5-денного зібрання, включно з західньо-німецьким військовим міністром Кай Уве фон Гасселем. Цей останній перестерігав проти відкликування з Західної Німеччини американських і британських військ та проти оманної віри, що загроза збоку СССР для Західньої Европи перестала існувати.

Проф. Лев Добрянський та Ярослав Стецько взяли участь в антикомуністичній конференції в Сеулі

Філядельфія. — Щоденник „Америка" з 12 листопада ц. р. повідомляє з Вашингтону, що Президент УККА і голова Національного Комітету Поневолених Націй, проф. д-р Лев Е. Добрянський, повернувся до ЗДА з Півд. Кореї, де він, в столиці Сеул, як член американської делегації, брав участь в XII Конференції АПАКЛ (Анти-комуністичн ої Ліги Азійських Народів), яка закінчилася створенням Світової Анти-Комуністичної Ліги. На одній із сесій проф. Добрянський виголосив промову, яка викликала широке зацікавлення і підтримку делегатів із 26 держав, обсерваторів із 23 держав та обсерваторів 17 міжнаціональних антикомуністичних організацій.

У конференції, яка відбулася в днях 3-5 листопада ц. р., взяли участь також голова АБН Я. Стецько та редактор „АБН-Кореспонденц" Слава Стецько.

Конференція проходила в п'ятьох пленарних сесіях і чотирьох комісіях. Комісія ч. 1 працювала над темою: „Способи скріплення світового антикомуністичного руху", комісія ч. 2: „Обмін інформаціями і культурними здобутками", комісія ч. 3: „Способи й засоби боротьби і перемоги комунізму та поширення свободи", комісія ч. 4 працювала над резолюціями Конференції. Молодь працювала на своїй окремій сесії 4 листопада та влаштувала віче 5 листопада ц. р. Для делегатів були влаштовані прийняття з участю подружжя президента Кореї, та градоначальника міста Пузан, міста Сеулу, президента Кореї, прем'єра Кореї, міністра інформації, міністра закордонних справ, голови Корейської АПАКЛ, президента університету в Сеулі і в Йонсей та президента парляменту.

Вибілюють „кремлівське сонце"

В СССР вийшла книжка „Битва за Москву", в якій маршал Костянтин Рокосовський, помалу реґабілітуючи Сталіна, пише: „Не раз у критичні моменти, які створювалися на фронті, цікавився обстановою і Верх. головнокомандувач Сталін, і мені доводилося доповідати. Мушу сказати, що Сталін, добре розуміючи стан командувача у важкій обстановці, умів підбадьорити буквально кількома словами. Звичайно після кожної такої розмови йшло і піднесення армії різного роду засобами та людьми. Розмова була дуже скромною, але тоді ми були всьому раді. Було справді дуже важко". (З „Радянської України" 19 жовтня).

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ В КАНАДІ.

Вінніпеґ. — З приводу 10-річчя створення першої у Вільному Світі Української Католицької Митрополії в Канаді (12 лютого 1957 р.) — приготовляється до друку пропам'ятна книга разом зі Шематизмом Вінніпеґської Архиєпархії. Книга появиться в 1967 Ювілейнім Році Століття Канади. Книга буде мати три головні частини: Привіти, Ювілейні статті та Історії кожної парафії і життєписи священиків з відповідними світлинами. Редаґує книгу колеґія під проводом о. Семена Іжика.

ДОПОВІДЬ РЕД. І. СВІТА ПРО ЯПОНО - УКРАЇНСЬКІ ВЗАЄМИНИ

Ню Йорк. — Українська Академія Наук у ЗДА відбуде в суботу 19 листопада о год. 6-ій вечором наукове засідання Історичної Секції Академії з доповіддю ред. Івана Світа на тему „Японо-українські політичні взаємини 1905-1945 рр." Відбудеться засідання в будинку Академії при 206 Вест 100-ая вул. у Ню Йорку.

ВЕЧІР НА ПОШАНУ НАТАЛЕНИ КОРОЛЕВОЇ В ЛМКЛЮБІ

Ню Йорк. — Місцевий Літературно - Мистецький Клюб влаштовує у п'ятницю 18 листопада ц. р. о год. 8-ій веч. літературний вечір, присвячений творчості померлої недавно в ЧСР української письменниці Наталени Королевої. У програмі вечора: доповідь Олександри Животко про „Старокиївські Леґенди". Крім того будуть відчитані уривки з творів Наталени Королевої та спогади про неї і про її чоловіка Василя Королева-Старого.

„УКРАЇНСЬКИЙ МИРЯНИН В ЖИТТІ ЦЕРКВИ, СПІЛЬНОТИ ТА ЛЮДСТВА"

Рим. — За редакцією професора В. Янева, у видавництві Українського Християнського Руху, появився об'ємистий том матеріялів Студійних Днів УХР, які відбулися в Рокка ді Папа, біля Риму, в днях 13-16 жовтня 1963 р., п. н. „Український мирянин у житті Церкви спільноти та людства". На 418-ти сторінках збірника поміщено праці 18-ти авторів, у чотирьох розділах: 1. Дух і дія ІІ-го Ватиканського Вселенського Собору, як підстава активности українських мирян у майбутньому; 2. Актуальні проблеми українського суспільно-політичного життя; 3. Огляди організованого життя мирян у поодиноких країнах та 4. Українець - християнин на тлі доби. Збірник прикрашують численні ілюстрації, фотокопії документів, звідомлення італійської преси про Студійні Дні, авдієнції у Папи Павла VI, діяграми й ін.

УВАН У ЗДА ВІДКРИВАЄ КОНЦЕРТОМ 1966-67 АКАДЕМІЧНИЙ РІК

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук у ЗДА влаштовує тут у неділю 20 листопада ц. р. урочисту конференцію на відкриття 1966-67 академічного року. У програмі конференції — доповідь президента УВАН проф. Олександра Архімовича про діяльність УВАН в 1965-66 акад. році, як також концерт з участю Вадима Кіпи (піяно), Валентини Жилович - Наливайко (колоратурне сопрано), Світлани Тонкошкур - Божаківської (меццо - сопрано), Ірени Кіпи (піяно), Юрія Божаківського (скрипка). Конференція і концерт відбудуться в будинку УВАН при 206 Вест 100 вул. у Ню Йорку. Початок о год. 3-ій по пол.

ВОЛОДИМИР ЛУЦІВ ВИСТУПАЄ З КОНЦЕРТОМ У НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — В неділю 20 листопада ц. р. о год. 6-ій веч. відбудеться тут в залі Вашингтон Ірвінг Гай Скул при 126 Іст 16-та вул. концерт відомого українського тенора і бандуриста Володимира Луцева. У програмі пісні українських і чужоземних композиторів. Фортепіяновий супровід виконуватиме Калина Чічка - Андрієнко.

Гості з Бразилії на відвидинах в УНС і „Свободі"

Проф. Софрон Волошин із дружиною Марією

Джерзі Ситі. — Минулої п'ятниці, 11-го листопада, Головну Канцелярію Українського Народного Союзу та її В-во „Свобода" відвідали гості з Бразилії: проф. Софрон Волошин з дружиною Марією. Проф. Волошин перебуває в цій країні від вересня ц. р. як репрезентант провінційного уряду Парани в Бразилії, студіюючи проблеми постачання води, її фінансування та адміністрації. Під час своїх студій, проф. Волошин побував у Вашингтоні, Денвері, Akроні, Ню Йорку та інших більших і менших містах Америки, які мають спеціяльні проблеми з постачанням води для свого населення. Проф. Софрон Волошин, який перебуває в Бразилії від 1926-го року (його родина від 1937-го року) викладає на державному університеті в Куритибі механіку (пристосування механіків до гідравліки) та живо інтересується й бере активну участь у місцевому українському житті. Пані Волошин веде там курси писання писанок. Перебуваючи в Ню Йорку п-во Волошини зупинилися в гостинному домі інж. і пані Хамулів. На відвидинах в УНС і „Свободі" проф. і пані Волошини познайомилися з установами цих установ та в розмовах з урядовцями і редакторами обмінялися взаємними інформаціями на актуальні теми.

СВОБОДА SVOBODA
UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid ot the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25. Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Передплата: На рік $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. В Джерзі Сити і закордоном: На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. Для членів УНСоюзу, чоловіків і жінок — 65 центів місячно. За кожну зміну адреси платиться 10 центів. Чеки і money orders виставляти на: "Svoboda".

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Спільна відповідальність

Клясичне окреслення Абрагамом Лінкольном народоправства як „влада народу, через нарід і для народу" найкраще віддзеркалює ту спільну відповідальність, що її в цій системі має нарід і обрана ним влада. Але головну відповідальність таки поносить увесь нарід, і не тільки тому, що він вибирає свою владу, але й тому, що або користає з добрих, або терпить від поганих консеквенцій тієї влади.

Ці істини ми мусимо пам'ятати, оцінюючи ситуацію, яка витворилася в нашому Україн. Конґресовому Комітеті після останнього конґресу. В заявах тих угруповань, які відмовилися від участи в керівних органах УККомітету, повторюються твердження, що вони не поносять тепер відповідальности за працю УКК, або що цю відповідальність мають ті, які є в більшості.

Насамперед деяке вияснення щодо „більшости", бо вона абсолютно, як досі, не з'ясована вірно, і вже бачимо, як вона доводить до цілком помилкових висновків у різних публічних заявах та пресових коментарях. Фактом є, що на самому конґресі одне угруповання мало більшість, як це недвозначно показав вибір президії конґресу. Але таким самим безспірним фактом є те, що жадне угруповання не має більшости в Екзекутиві, ані в Політичній Раді Українського Конґресового Комітету. Такої більшости не було б навіть тоді, якби угруповання, які відмовилися від участи в керівних органах УКК, далі цю свою відмову обстоювали. Друкуючи минулого тижня повідомлення про перші наради Екзекутиви УККА, що мають відбутися цієї п'ятниці, 18-го листопада, ми тенденційно назвали всіх запрошених на ці наради, і кожний, хто орієнтується в груповій не тільки приналежності, але навіть в „симпатіях" поодиноких із названих там осіб, може легко переконатися, що твердження про „опанування" УККомітету будь - якою групою в жадному разі і в жадній комбінації не відповідає дійсному станові. Можна в крайньому разі говорити про більші чи менші впливи поодиноких груп, але ніколи про „опанування".

У таких обставинах втрачають на своїй силі й багато інших арґументів у теперішньому спорі щодо політики УККА. Очевидно, що до тієї політики можна і в деяких випадках треба мати застереження, але в згаданих обставинах відмову від участи в керівних органах УККА навряд чи можна вважати за правильний та оправданий крок. Радше навпаки. Як довго в цих суперечностях не використано всіх інших заходів і засобів, вважаємо, що власне в цих обставинах, як в УККомітеті жадна група не має більшости, куди правильніше було б змагатися за зміну політики активною участю в ньому, а не „пасивним резистансом".

Давня наша приповідка каже, що немає нічого злого, щоб не вийшло б на добре. Це могло б статись і з подіями, що мали місце під час недавнього Дев'ятого Конґресу та безпосередньо після нього. Ці бо події зактуалізували і вивели на світло денне деякі з наших внутрішніх проблем, вони — можна б сказати — потрясли нашою громадою та її сумлінням, і з цього була б цілком певно відповідна користь, якби тепер знову справу участи в керівних органах УКК тих, які від неї відмовились на конґресі, компромісово поладнано. Наскільки орієнтуємось, на це існує багато об'єктивних можливостей. А свідомість того, що не тільки на кожній із наших груп, але й на кожному з наших громадян таки справді „мільйонів стан стоїть" і що за долю цих мільйонів таки справді відповідає і від цієї відповідальности не може відхилитись жадною заявою жадна група ані ніхто з громадян, повинна стати черговим арґументом для перевірки теперішнього положення як збоку тих, що беруть участь в керівних органах УКК, так і тих, що від цієї участи тепер відмовляються. Згадані перші наради новообраної Екзекутиви УККА в найближчу п'ятницю дають на це добру і причину, і нагоду. Хочемо бо ми того чи ні й признаємось до того, чи ні, УККомітет є спільною відповідальністю всіх і від неї ніхто не може відхилитись.

49 РОКІВ СОВЄТСЬКОЇ ДИКТАТУРИ

Мюнхен. — Коли б Ленінові восени 1917 року хтонебудь сказав, що його партія пануватиме в Росії півстоліття, то він не повірив би такому пророцтву. Однак це пророцтво здійснилось. 7-го листопада комуністичні партії різних країн послали в Москву своїх делеґатів, щоб разом святкувати „Великий Жовтень".

Готуючись до захоплення влади в Росії збройною силою, Ленін мав сумніви, чи вдасться цю владу вдержати в руках довший час. Як уважний читач творів Маркса, він розумів, що відстала хліборобська країна — Росія — не може створити у себе соціялістичний лад.

Всі надії покладав Ленін на пролетарську революцію в індустріяльних країнах — Німеччині, Великобританії, Франції. Окрім того він сподівався, що в колоніях західньоевропейських держав в Азії й Африці почнуться визвольні війни, внаслідок чого в метрополіях погіршає положення робітників і вони учинять у себе „пролетарську революцію".

Перед повстанням 25 жовтня (старого стилю) 1917 року Ленін написав книжку — „Держава і Революція", що була надрукована в листопаді 1917 року. У післяслові до тієї книжки він писав, що експеримент („опит") революції приємніше робити, ніж про нього писати... Навіть, коли б цей „експеримент" не вдався, то, на думку Леніна, його треба було зробити, бо це був би приклад для інших, успішних, революцій.

Коли читати промови, статті та відозви комуністичних вождів з перших років большевицького перевороту, то зразу впадає в око, як вони намагалися закрити слабість свого режиму в Росії надіями на революції й повстання в інших країнах.

Тепер поставимо питання, що згадується і в писаннях сучасних істориків большевицької революції: чи міг би Ленін прийти до влади, якби не було першої світової війни?

Безстороння аналіза фактів того часу дає ясну відповідь: революція в Росії проти трухлого царського режиму була неминуча. Але прихід большевицької партії до влади без світової війни був неможливий. Адже ж Ленін захопив владу, спираючись на полки, що стояли в Петербурзі й не хотіли йти на фронт. Ленін обіцяв народним масам, утомленим війною, негайний мир. Цим він здобув прихильність до своєї партії або невтральність вояцьких мас.

Окрім того, треба згадати ще одну рішальну обставину: без війни Ленін не мав би тих мільйонів, які його партія одержала з Німеччини, за згодою кайзера Вільгельма, на революційну діяльність. Тільки після другої світової війни розкрито цю таємницю на основі документів німецького міністерства закордонних справ, що були перевезені до Лондону. Між цими документами знайдено шифровану телеграму державного секретаря Кюльмана до кайзера Вільгельма з 3 грудня 1917 р. Кюльман доносив монархові: „Поки большевики не почали одержувати від нас постійної грошової підтримки різними шляхами і під різними назвами, вони не могли поставити на певний рівень свого головного органу „Правди", вести енерґійну пропаґанду й значно розширити вузьку базу своєї партії". („Інтернешнел Афферс", квітень 1956 р., Лондон).

Кожний зрозуміє, що без війни уряд кайзера Вільгельма ніколи й не подумав би матеріяльно допомагати большевицькій партії в Росії. Але під час війни, щоб паралізувати Росію, в Берліні вирішено допомагати партії Леніна, яка прямувала до ліквідації війни.

Побачивши, що пролетарська революція в індустріяльних країнах не приходить, Ленін в 1920 році зробив спробу: у війні з Польщею він хотів обернути цю країну на „совєтську" і через Польщу рушити на Німеччину й далі на баґнетах червоної армії принести революцію на Захід. Ця спроба зазнала поразки, і пляни революції довелося відкласти.

Однак, ідея учинити революцію через війну лишалася в арсеналі російських комуністів. Сталін допоміг Гітлерові розпочати війну 1939 року. Наприкінці другої світової війни Москва поширила свій вплив на 100 мільйонів людей у Середній і Південній Европі (країни-сателіти).

Революційні рухи в колоніях Азії й Африки збудили в Москві нові великі надії на світову революцію. Але на перешкоді цим плянам стали такі несподівані винаходи, як атомова бомба і перемога комуністів у Китаї. Ідея Леніна - Сталіна ширити „пролетарську революцію" в світі збройною силою могла б привести до атомової війни, в якій і сама Москва полетіла б понад хмари з порохом та димом.

Перемога комуністичної партії в Китаї створила новий центр комуністичного руху в Пейпінґу. Склалася трагікомічна ситуація: раніше Москва переконувала всіх комуністів, що вона єдина знає, що таке „марксизм-ленінізм". А тепер теоретики в Китаї кажуть, що московські комуністи „зрадили" Маркса й Леніна, що вони „запродалися" американським капіталістам і допомагають „імперіялістам" проти революційного руху в цілому світі. Замість проголошеного Леніним у 1917 році „всесвітнього братерства" між народами, бачимо тепер гостру ненависть і ворожнечу між російськими й китайськими комуністами.

Цього спору між „братами" не слід легковажити. Недавній вибух перенесеної ракетою атомової бомби в червоному Китаї не страшний для ЗДА: віддаль через Тихий океан завелика, щоб дошкулити Америці. Але з Совєтським Союзом Китай має довжелезний спільний кордон. Китайські атомові бомби можуть пошкодити розбудові промисловости в Сибіру й Середній Азії.

Тепер запитаємо: чи буде Москва ждати, поки Китай створить у себе такий арсенал атомових бомб, що являтиме собою поважну небезпеку для СССР? Чи може Москва вирішить розгромити китайські центри збросння, поки не пізно? Володарі Кремлю, що мають більше відомостей про китайське збросння і китайські пляни, навряд чи можуть спати спокійно. Їм мусить снитися „жовта небезпека"...

П. А.

Мих. Килимний

УКРАЇНСЬКІ ІНЖЕНЕРИ

Куритиба. — Це специфічне і, безперечно, всенаціонального мірила значення, належить, можна сміливо сказати, до найновіших у нашій дійсності, а то і в історії українського народу. Прийшло воно до нас, не тільки у вільний світ, а й в Україну, кілька років тому з... Єгипту. Правда, воно там не народилося, лише відбилося голосною луною, офіційно вийшло назовні, діставши своєрідну узаконеність, леґалізацію, про що в Україні навіть і думати було не можна.

В Україні... Живі свідки подій розповідають, що коли виникла Західньо - Українська Народна Республіка — ЗУНР, то насилу знайшли інженера - залізничника українського роду для керівної праці в транспортовій ділянці. На Придніпрянській Україні інженерів було далеко більше, але хто завгодно: французи, бельгійці, німці, англійці, росіяни, тільки дуже мало українців. Коли хтось з українців і виходив на інженера, то його національне обличчя швидко затиралося, бо науку здобував він у російській школі і працював з колеґами - чужинцями. Звичайні робітники теж були у великій кількості не - українці.

Взагалі кожний окупант України чинив так, що українці здебільшого залишалися на селі, як хлібороби, а міста виповнювали всілякі зайди, переважно представники нації - окупанта. Тому все українське, з мовою включно, вважалось селянським, мужицьким (в СССР тепер інакше: майже все російське разглядається як „пролетарське", а українське, як „буржуазно - націоналістичне"). Тому міста, особливо великі та промислові, були нам чужі, їхнє населення значною мірою вирізнялося із загального українського оточення, було остоєю окупантського володарювання, що, до речі, вирішально пошкодило українським визвольним змаганням 1917-1921 років.

Внаслідок різних подій по першій світовій війні, під час визвольних змагань і після них, багато українського селянства пересунулося в міста, в промислові райони. Зокрема в Придніпрянській Україні великій кількості селян вдалося врятуватися від сталінського „розкуркулення", висилання на Сибір, єжовського терору і т. п. у копальнях Донбасу, на будові Дніпрельстану, в металюрґійних заводах Дніпропетровщини. Згодом десятки тисяч селянської людности кількома наворотами „вербували" на працю в Донбас, Запоріжжя, Дніпропетровськ, Харків...

Коли Польща ставила всі можливі перешкоди просяканню українців у техніку, то в СССР, при посиленій розбудові промисловости, національного добору робити не доводилось. Щоб мати достатню кількість фахівців у заводах, фабриках, копальнях, влада робила полегші охочим опанувати технічні фахи. Українські вигнанці з сіл, особливо їхні діти та онуки, які вже мали змогу офіційно, без підробок документів подавати своє „соціяльне походження", як діти і навіть внуки робітників, користалися з цих умов і з головою поринали в технічну науку. Тому сьогодні, наприклад у Данбасі, більше як половина населення української національности, а поважне число українських інженерів і техніків займають керівні пости.

Українські інженери й техніки — вже значний прошарок в населенні України. Їх кількість, питома вага та здобутки помітні на кожному кроці, однак донедавна про них говорилося тільки як про совєтських інженерів і техніків. Уперше їх власним іменем названо на Асунській гідроелектрівні в Єгипті. Так хотіла доля, що на початку будівництва тієї гідроелектрівні до Єгипту прибули інженери, техніки та фахові робітники в значній частині української національности. Сам начальник будівництва теж був українського походження. Очевидно, ці особи у взаєминах з єгиптянами підкреслювали не тільки свою совєтську, а й українську приналежність. Тому на Асунській греблі і взагалі в Єгипті добра слава про українських інженерів швидко поширилась. Коли там перебував з відвідинами голова ради міністрів червоного Китаю Чу Ен-лай, він у своїх розмовах та промовах уникав слова „совєтські" а говорив „інженери країни Дніпрельстану". Це підхопила світова преса, і таким чином вираз „українські інженери" дістав „громадянські права".

Десятки тисяч українських інженерів працюють у вугільній пролисловости, в чорній та кольоровій металюрґії, в численних електрівнях, заводах та фабриках, в транспорті, шляховому будівництві, меліорації тощо.

Цікаво відзначити, що поза межами батьківщини діти українських еміґрантів також масово здобувають інженерні фахи. Особливих успіхів українські інженери домоглися в Канаді, знаними вони є також у ЗДА, а тепер і в Австралії. Навіть у Бразилії, де українська еміґрація вважається „провінційною" в порівнянні з названими вище країнами, також чимало інженерів українського походження займають відповідальні пости.

Хочеться вірити, що ця нова національна категорія не обмежиться своїми фаховими галузями, а матиме ширші заінтересовання загально - національними справами.

Голос читача

Державний Центр і Кронштадтська Група

У „Свободі" з листопада ц. р. надруковано повідомлення з Мюнхену, взяте з Бюлетеня Інформаційного Бюра Державного Центру УНР з 24 жовтня ц. р., про те, що „Державний Центр УНР узгіднив норми співпраці з Кронштадтською Групою", бо, бачите, вона „єдина з російської еміґрації визнала була у попередніх власних програмових статтях і заявах пронцип права всіх народів колишньої і теперішньої російської імперії на власну національну державу з таким устроєм як його встановлять у свій час дані установчі збори кожної з отих національних держав".

Мені незрозуміло (а „Свобода" подала це повідомлення без жадного коментаря), кого ж власне репрезентує „Державний Центр УНР", якщо лише в майбутньому „установчі збори" вирішуватимуть, чи бути Україні незалежною і суверенною державою, чи не бути.

Не зайвим буде пригадати цьому Центрові, що його співпраця з так званою Кронштадтською Групою (яка складається аж... із семи членів із Ґолдвіним на чолі, якому у свій час не пощастило верховодити у власовщині через немилозвучність для москалів його прізвища) шкідлива і компромітує українців та їхні ідеали.

В Україні те, що „Кронштадтська Група" називає „установчими зборами", відбулося вже сорок дев'ять років тому у вигляді двох Всеукраїнських З'їздів, а саме: Всеукраїнського Селянського З'їзду 16-21 грудня 1917 року та Всеукраїнського З'їзду Селянських, Солдатських і Робітничих Депутатів 19 грудня 1917 року. На цих двох з'їздах, що відбулись одночасно в Києві, з кількістю на кожному з них по 2500 делеґатів (рівна кількість делеґатів на обох цих з'їздах пояснюється тим, що організаторам останнього з них конче хотілось мати таку ж кількість, як і Селянський З'їзд, а кількість для нього 2500 делеґатів була запляноване його організаторами ще вліті 1917 р.), вимагалось негайного проголошення незалежности і суверенности України. Селянський З'їзд постановив усіма своїми 2500 голосами проголосити незалежність України, а З'їзд Селянських, Солдатських і Робітничих Депутатів так само ухвалив 2479-ма голосами, при 2-ох голосах проти та 19-ох, що утримались, вимогу проголосити незалежність і суверенність України. Отже ці два Всеукраїнські З'їзди із загальною кількістю на них 5000 делеґатів висловились більшістю голосів, а саме 4979-ма голосами за проголошення незалежности і суверенности України. Виконуючи постанови і вимоги цих двох З'їздів, Центральна Рада і проголосила своїм IV Універсалом 22 січня 1918 року незалежність і суверенність Української Національної Республіки.

Крім того Українська Республіка як незалежна і суверенна держава визнана була російсько - большевицьким Совнаркомом, очолюваним Леніним. В тодішнім офіціозі Совнаркому „Газета Временного Правительства Рабочих и Крестьян" в ч. 26 за 6 грудня 1917 року, що виходила в Петроґраді, надруковано декрет, в якому написано: „Совєт Народних Комісарів Російської Республіки визнає з повною пошаною і без жадних застережень чи умов національні права і незалежність Української Республіки". А 22 січня 1919 року, виконуючи таку ж саму постанову населення Західньої Української Народної Республіки, Трудовий Конґрес проголосив з'єднання цих двох держав в одну Українську Національну Республіку. Здавалось би, що Державний Центр УНР репрезентує цю Українську Національну Республіку, леґітимним урядом якої він є. Тому абсолютно недопускальним є найменші натяки на які б то не було „установчі збори".

На підставі докладного знання всіх згаданих вище актів, що стосуються проголошення незалежности і суверенности України, в Конґресі ЗДА щорічно, з молитвами в обох Палатах, урочисто відмічається День Встановлення Незалежности України — „Український День". А „Свобода" вираховує стейти, кількість яких з року на рік більшає, та міста, в яких губернатори і посадники проголошують „Український День". Вже після IX конґресу УККА „Свобода" повідомляла, що УККА узгіднює свою діяльність з Державним Центром УНР. Шкода тільки, що не сказано, в якій саме галузі має бути це узгіднення. Припускається, що не з Кронштадвською Групою, яка обіцяє після повалення большевицького режиму „совєтську власть без комуністів", не задумуючись над тим, що саме совєтська влада і є диктатурою комуністів. Я якщо не буде комуністів, то не буде і їхньої диктатури, себто „совєтської власті".

Так звана Кронштадтська Група визнає за всіма народами російської імперії принцип права на самоозначення, і тут же обумовлює цей принцип словами: „Після здобуття окремими народами СССР власної національної держави, вони повинні співпрацювати на базі „співдружности" (ясна річ — з Московщиною), опертої на рівності і добровільності". Це те ж саме, тільки більш одверто й чесно, що в 1917 році обіцяли большевики цим же народам. Різниця лише в тому, що Кронштадтська Група зразу ж заявляє про „співдружність", а большевики говорили про „самовизначення аж до цілковитого відокремлення", не договорюючи кінця цього речення: „але при згоді на те обох сторін", себто москалів і тих, хто хоче від них відокремитись. Тому при окупації України в 1919 році вони й говорили українцям: „Розумієтьcя, що ми за самовизначення аж до цілковитого відокремлення. Але хіба вам з нами зле? І ми вам відокремлюватися від нас не дозволяємо". Тим, хто відійшов був з армією УНР, цього не довелося чути, а ми, що залишились на Батьківщині, чули це щодня.

Жаль, дуже жаль, що нема в живих Багряного і Бойдуника. Ні той, ні другий не допустив би до „узгіднення" з Кронштадтською Групою.

Н. Король

Ню Йорк

● У московській „Правді" її кореспондент з Північного В'єтнаму Іван Щедров характеризує столицю тієї комуністичної країни, як „хоробру наїжену протилетунськими ракетами й гарматами фортецю, яка терпить на брак харчів і щораз більш опустіла внаслідок безперервних евакуацій". Совєтський журналіст старається підкреслити в своєму дописі, яку видатну допомогу дає Північному В'єтнамові Москва.

ЛУКА ЛУЦІВ

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(116)

Вже А. Крушельницький підкреслив, що в другому жмуткові „автор нанизує на канву з української народної пісні пишні, чарівні узори почувань наболілої душі". (152). Інші франкознавці захоплюються високомистецькими поезіями, складеними на взір народних пісень. Ось приспів із народної пісні, використаний в строфі, як ліричний повтор:

Червона калина, чого в лузі гнешся?
Чого в лузі гнешся?
Чи світла не любиш, до сонця не пнешся?
До сонця не пнешся? (52)

А тут такий частий зачин в народних піснях:

Ой, жалю, мій жалю,
Гіркий непомалу!
Упустив я голубочку
Та вже не спіймаю. (54)

Або:

Ой, ти дубочку кучерявий,
Ой, хто ж тебе кучерявив? (53)

Використаний Франком принцип психологічного паралелізму з народної поетичної творчости:

Зелений явір, зелений явір,
Ще зеленіша ива;
Ой, між усіма дівчатоньками
Ли одна мені мила. (50)

У XIV поезії другого жмутка поет використав внутрішні рими народної пісні та повноголосні закінчення й алітерації:

Якби знав я чари, що спиняють хмари,
Що два серця можуть ізвести до пари,
Що ламають пута, де душа закута,
Що в поживу ними зміниться отрута!
То тебе би, мила, обдала їх сила.
Всі би в твоїм серці іскри попалила.

Численні поезії цієї збірки стали піснями, бо їх поклали на музику: „Твої очі, як те море", „Безмежнеє поле", „Розвійтеся з вітром", „Ой жалю, мій жалю", „Чого являєшся мені у сні", „Оце тая стежечка", „Як почуєв вночі", „Пісне, моя ти підстрелена пташко", „Даремно, пісне! Щез твій чар!", „Ой ти, дівчино, з горіха зерна", „Я не кляв тебе, о зоре".

Зі спогадів про Франка знаємо, що він спершу шукав мелодії до своїх поезій, а після того компонував до неї слова. Цим і пояснюється мелодійність поезій Франка в цій збірці, над якою поет так довго працював.

***

Можна б дивуватися, чому деякі літературознавці утотожнюють Франка з тим ліричним героєм, що про нього оповідається у „Зів'ялому листі". Таж Франко не вбив себе, і в тому часі, коли писав третій жмуток своєї ліричної драми, брав активну участь в політичному житті. Це всім було відомо. Всім повинно було бути відомим і те, як Франко ставився до тодішньої модерної поезії, головним чином польської.

А. Крушельницький із захопленням ставився до Нірвани і до Будди в „Зів'ялому листі" І. Франка. Алеж сам Франко якраз тоді гостро критикував польського поета Казиміра Тетмаєра, який в другому томі своїх „Поезій" (1894) надрукував був цикл „Гимн до Нірвани". К. Тетмаєр замолоду (народж. 1865 р.) закликав до поступу, а в 90-их роках співав про „розтріскані машти і вітрила".

Франко характеризує зміну ідейного обличчя в Тетмаєра словами, в яких почасти відбивається для нас і образ героя „Зів'ялого листя" в третьому жмутку. Поет (Тетмаєр) відсунувся від політики, кпить собі з всяких ідей і коли йде до бою, то тільки під окликом "Evviva l'arte" (Нехай живе мистецтво). Замість енерґії й обурення на сервілізм має тільки одне бажання:

Nirwany, w której nic już nie zaboli,
Nic nie ucieszy, w której się powoli
Przechodzi ze snów cichych w nieistnienie.

(„Нірвани, в якій ніщо вже не заболить,
Ніщо не втішить, де поволі
Переходиться з тихих снів в неісніння".)

У „Зів'ялому листі" знаходимо рядки: „Та те, що в нас плаче, горить і терпить, .. те згасне, мов огник, мов хвиля пройде, в безодні Нірвани спокій віднайде". Франко дивувався, як поступовий Тетмаєр злигався з консерватистами, які мали гроші і впливи, а при цьому був „майже зовсім безрелігійним, або щонайбільше буддистом" (Ярема, ст. 121).

ОСІННЯ ЗУСТРІЧ ЛІКАРІВ НА СОЮЗІВЦІ

На оселі УНС Союзівці серед чудової осінньої природи при прекрасній погоді, 15 і 16 жовтня відбулася традиційна осіння зустріч лікарів з родинами Метрополітального і сусідніх Відділів УЛТПА.

З приємністю голова Управи Метрополітального Відділу д-р Степан Ворох вітав колеґі - гостей із Відділів в Монтреалі, Канада, Меріленді, Ню Інгленду, Воффала, Середнього Ню Йорку - Рочестеру і Сиракюз та з Філядельфії. В зустрічі взяло участь 60 лікарів, а всіх присутніх було 170 осіб.

В суботу 15 жовтня о годині 3-ій по пол. Психіятрична Секція при УЛТПА відбула свої дворічні Загальні Збори, на яких звітували уступаючий голова д-р Олег Волянський, секретар д-р Володимир Семків і касир д-р Роман Патрило.

Після дискусії над звітами та уділення абсолюторії уступаючій управі, вибрано нову управу Секції в складі: голова — д-р Євген Грабарчук, секретар — д-р Володимир Линець і касир — д-р Галина Врецьона.

Секція лікарів Стоматологів в цей саме час розглядала справу наукових доповідей на найближчому Науковому З'їзді УЛТПА та працю в Термінологічному Осередку в Ню Йорку. Секція Дружин Лікарів обміркувала посилення допомогової акції для хворих і немічних вдів та сиріт по наших лікарях в Америці і в Европі.

В сьомій годині вечора відбулася спільна вечеря, яку своєю присутністю звеличав Владика Сапеляк. Привітавши визначного гостя, голова Управи Метрополітального Відділу попросив Владику до слова. Владика Сапеляк виявив вдоволення з зустрічі з лікарською громадою, високооцінюючи її видатну працю в усіх ділянках українського суспільно-громадського життя. Дорогий Гість поділився думками з лікарями про стан українського життя в Арґентині, а зокрема про його релігійну частину. Присутні довідались, що українці Арґентини всіми силами працюють над розвитком культурного і релігійного життя, доказом чого є будова першої, в Південній Америці української католицької катедри в Буенос Айресі. Будова цієї, в українському стилі, катедри, плянується закінчити впродовж півтора року перед Евхаристійним Конгресом, на який мають прибути високі церковні достойники Ватикану, можливо зі Святішим Отцем, Папою Павлом УІ, а може й прибуде наш Верховний Архиєпископ Кардинал Йосиф. Тоді то плянується посвячення Катедри.

Владика Сапеляк у своєму слові вказував на велитенські завдання, які стоять перед нашою Церквою, задержати нас, як окремішню українську групу в діяспорі, та про потребу співпраці всіх українців із церковними властями під проводом Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, допомагати мученицькій Церкві на рідних землях та українському народові визволитися з неволі.

Присутні лікарі, виявляючи співзвучність з ідеями Владики Сапеляка, під час цього вечора жертвували, як дар любови, на будову української катедри в Буенос Айрес понад тисячу долярів. Дальші пожертви наспівають.

Від Головної Управи УЛТПА вітав присутніх її голова д-р Б. Олесницький. Від Т-ва Українських Інженерів Метроп. Відділу склав привіт інж. Дмитро Дурбак, бажаючи і на будуче дальшої тісної співпраці цих двох професійних товариств у всіх проблемах громадського життя.

Приємним було те, що від Товариства Українських Інженерів вітав представник молодої ґенерації, син відомого пластового діяча інж. Тараса Дурбака, даючи наглядний доказ безперервности ідей старшого і молодшого покоління в праці і товариському житті наших професійних товариств.

Бувший голова Метрополітального Відділу та б. голова Комітету за Укр. Католицький Патріярхат д-р Б. Шебунчак заявив, що дійсно найбільш важливою справою українського суспільства в діяспорі є дати максимальну піддержку нашим українським церквам, які одинокі залишаються нашою надією зберегти нас навсе, як окремішню групу. Тому американська українська громада, яка є мабуть найкраще економічно ситуована, повинна дати матеріяльну допомогу нашим братам з меншими економічними можливостями, як от приміром допомогти українцям в Арґентині в будові української катедри.

Жалко було учасникам зустрічі прощати дорогого Гостя, першого Єпископа Південної Америки, який одначе мусів скоро відійти до своїх обов'язків, зараз після спільної вечері великої лікарської родини.

В мистецькій частині з великим успіхом виступали меццо-сопрано панна Христина Боднар при акомпаніяменті п. Володимира Гентиша, та мужеський квартет „Каравана" з акомпаніяторкою панною Марійкою Гечою. Після мистецької частини продовжувалася зустріч при звуках оркестри п. Йосифа Головацького з Пасейку.

В неділю 16 жовтня в 11 год. ранку парох парафії Керґонксону всч. о. Любомир Гузар відслужив Божественну Літургію, після якої лікарі учасники зустрічі відбули конференцію, де голова УЛТПА д-р Богдан Олесницький інформував присутніх про ряд біжучих справ лікарського товариства. Він інформував про активну участь численних українських лікарів в Конгресі УККА та про активну ролю, яку представникиУЛТПА відіграли у Конференції Українських Професійних Академічних Організацій, яка оформилася під час Конґресу.

До успішности зустрічі причинилась у великій мірі притаманна „Союзівці" гостинність, а її директорові п. В. Квасові управа Метрополітального Відділу і гості лікарі виявляли багато вдячности.

В прекрасну осінню неділю, другого дня з'їзду, учасники в дружніх розмовах прощались, закликаючи один одного побачитись на Загальних Зборах УЛТПА весною слідуючого року, а відтак знову на осінній зустрічі.

С. В.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила

Відзначили річницю смерти Президента УНР д-ра Степана Витвицького

Старанням Управи Т-ва Прихильників УНРеспубліки замовлено Панахиду в Українських Церквах 23-го жовтня за спокій душі Президента Степана Витвицького.

У Православній церкві св. Покрови на панахиді по Президентові були присутні представники організацій. В почесній варті з прапорами стояли члени Т-ва Прихильників УНР, члени ОДУМу і члени ОБВА, були представники від місцевої Філії УККА, УНДС, ОУРДП і ДОБРУС, при чисельній участі парафіян.

Присутні молилися за спокій душі великого сина Матері-України, що все своє життя віддав на вівтарі нашої Батьківщини, на вівтарі Самостійної Соборної Демократичної Держави — УН Республіки.

Панахиду відправив настоятель парафії св. Покрови прот. о. Микола Чернявський, співав хор під керуванням п. Василя М. Пилишенка.

Після Панахиди присутні склали свої скромні пожертви на будову пам'ятника Президентові, в сумі 24 дол.

Також заходами Управи Т-ва Прихильників УНРеспубліки, на протязі року проводилася збірка на будову пам'ятника та видання трудів д-ра Степана Витвицького. Всього зібрано 630 дол., які переслано до Ню Йорку Комітетові побудові Пам'ятника.

Згадану суму склали 16
Згадану суму склали 16 організацій та патріотичне громадянство Рочестеру, за що їм належиться щира подяка.

М. Білок

Міннеаполіс - Ст. Пол, Мінн.

ДОПОВІДЬ ПРОФ. Ю. ПУНДИКА

22 жовтня ц. р. відділ МУН у Міннеаполіс - Ст. Пол зорганізував для своїх членів і запрошених гостей доповідь проф. Ю. Пундика на тему „Завдання нашої молоді".

Доповідач вказав на те, що людині старшого покоління важко говорити молоді про її завдання хоч би тому, що між молоддю й старшими нема і не може бути повної співзвучности у думанні й розумінні суспільно національних обов'язків тому, що вони виросли в інших умовах і обставинах. Тоді як для старших праця для української справи є обов'язком і наказом сумління, бо вони виросли в Україні, вона є для них реальністю кривда України є їхньою власною кривдою, то для молоді, що виросла в чужих країнах вона є справою її вибору, бо ж вона не зв'язана з Україною такими міцними нитками емоції і почувань, живим болем відчуття її кривди.

А все ж молодь мусить вибирати свій шлях і завдання в житті і вибір цей полягає в тому, чи піде вона за кличем крайнього індивідуалізму, чи теж за кличем суспільних обов'язків людини. Фелософія крайнього індивідуалізму, яка колись мала на меті звільнити людину від суспільних обмежень, піднести її індивідуальну гідність, тепер, в умовах модерного життя веде людину до занедбування її суспільних прав, перетворює її в безвільного раба економічно - політичної системи, керованої малими групами людей, яким ця людина, дбаючи тільки про її власний добробут, передає право нею керувати. Таким чином людина стає тільки істотою, що керується лише інстинктом самозбереження, тоді як людина повинна бути чимсь іншим, людиною, якої головною прикметою є прямування до духового ідеалу. Суть людської історії — це прямування до ідеалів свободи, гідности, духової краси, до Найвищого Добра, а не прямування до збільшення матеріяльного добробуту. Ми повинні прийняти саме це друге визначення істоти людини, а тим самим ми також повинні прийняти випливаючі з того визначення обов'язки людини бути „суспільною істотою".

Тому життєвий обов'язок молоді — працювати для суспільства, для нації, а обов'язок української молоді працювати для української нації тому, що вона з нею кровно споріднена, має моральний обов'язок перед батьками продовжувати боротися за здійснення їхніх ідеалів, і врешті тому, що боротьба України за національне визволення це боротьба України за національне визволення це боротьба за загально людські ідеали свободи. Проф Пундик ілюстрував прикладами факт завзятого спротиву молоді в Україні московській політиці русифікації України і перетворення її в провінцію Росії.

Чи може людина вихована поза Україною здобутися на глибоку любов до України? На думку доповідача, так. На доказ того він прочитав листа і уривок зі статті пані Говде, американки скандинавського походження, яка говорить про Україну і її історичну боротьбу з таким почуванням любови, наче б вона була кровно з Україною зв'язана і виросла в ній.

МУН в Міннеаполісі, заплянував цикл доповідей, на які запрошує всю молодь наших міст без огляду до яких мол. організацій вона належить. Ми уважаємо, що в такий спосіб ми себе краще пізнаємо і доповним знанням.

Сьогоднішня молодь мусить пам'ятати про це, що незабаром спаде на неї обов'язок перебрання української громадської і політичної акції. Будьмо ж готові.

„Біла книга про чорні діла Кремля" еспанською мовою

Під фірмою ДОБРУС-у в Арґентині щойно появилася й розсилається насамперед до державних діячів, арґентинських часописів і університетських бібліотек монументальна книга документів, свідчень і спогадів, що її заходами й фондами СУЖЕРО в Канаді й ДОБРУСУ в ЗДА було опубліковано 1953 р. (Торонто, Канада — І-ий том) і 1955 року (Дітройт, ЗДА — 2-ий том).

Як відомо, головним промотором у виданні обох томів був сл. п. організатор і довголітній голова СУЖЕРО, голова Світової Федерації Українців — колишніх політичних в'язнів і жертв совєтського режиму, заступник генерального секретаря УРДП — Семен Олександрович Підгайний, що так передчасно відійшов від нас рівно рік тому: 14-го листопада 1965 року. Виданням „Білої книги" сл. п. С. О. Підгайний назавжди утривалив у серцях українських патріотів, зокрема його найближчих однодумців і земляків, почуття незмірної пошани і вдячности до його особи й нашого Руху в цілому та заслужену гордість за жертовне й віддане українській національно - визвольній справі покоління „недострілянних" правдоносців. Видання „Білої книги" еспанською мовою — це найліпший і найсвітліший нагробник над свіжою й незабутньою могилою.

Обидва томи „Білої книги" появилися під загальною редакцією сл. п. С. О. Підгайного, як головного редактора, й при співучасті професорів І. І. Сандула, А. П. Степового, — перший том, В. І. Гришка, П. П. Павловича — другий том. Велика частина матеріялу до обох томів була написана сл. п. Іваном П. Багряним, І. В Дубинцем та Ф П. Пігідо.

Здійсненням перекладу „Білої книги" на еспанську мову й опублікуванням її в Арґентині зайнявся визначний діяч ДОБРУС-у і знаний у Арґентині громадський діяч та підприємець, власник фірми „АЛКІР", — Александер Кірічко. В листі до Видавничої та Інформаційної Комісії Координаційної Ради Українського Революційно - Демократичного РухуЗДА, Канади й Арґентини він пише: „Дотримуючись своєї обіцянки, що її я дав собі ще в1929 році, перебуваючи в совєтських концентраційних таборах на Далекому Сході, розповісти світові правду про „райське" життя під совєтами, — я її вже наполовину виконав. Сам оплатив переклад „Білої книги" на еспанську мову, але зайняло десять років старань, щоб надрукувати її."

„Біла книга", що тепер появилася еспанською мовою в Буенос Айресі, це покищо тільки перша її частина, доповнена деякими найновішими матеріялами, зокрема про митрополита-мученика верховного архиєпископа й Кардинала Української Католицької Церкви — Йосиф Сліпого. Здійснення її видання — блискучий зразок спокійної, наполегливої і творчої загальноукраїнської праці, що вже протягом двадцяти років є змістом діяльности складових чатин Українського Революційно - Демократичного Руху у вільному світі.

Щиросердечно позоровляємо членство й прихильників ДОБРУС-у в Арґентині, його жертовних керівників і зразкового мецената — Олександра Кірічка й вітаємо членів і діячів Світової Федерації Українців — колишніх політичних в'язнів і жертв совєтського режиму із цим промовистим успіхом. Разом із висловом радости з цієї нагоди закликаємо все членство й прихильників до дальшої активізації, будуючої праці й розросту для добра української національно - визвольної справи і на погибель московського й світового комунізму та його підголосків, які похваляються, що „вже ліквідували ДОБРУС". Закликаємо також гідно вшанувати пам'ять тих, які передчасно впали на тяжкому шляху боротьби або ненадійно відійшли від нас, а серед них сл. п. І. П. Багряного, С. О. Підгайного, І В. Дубинця та Ф. П. Пігідо,

За Президію КР УРДРуху; Микола Степаненко, голова
Євген Федоренко, секретар

ЧОГО ВОДА КАЛАМУТНА

Кореспондент „Радянської України" називає її „агресивною водою". В українські річки стікає щороку з фабрик 1,2 мільярда кубометрів забрудненої отруйними хемікаліями води.

Основний водний шлях Донбасі — Північний Дінець отруюється промисловими відходами Слов'янського і Донецького содових підприємств та Лисичанського - Рубіжанського фабричного вузла. Річки Інгулець і Саксагань забиваються брудом - отрутою Криворізького залізорудного басейну настільки, що їх не можна використовувати для господарських потреб. Все більше скидається в річку Самару шахтних вод із Західнього Донбасу.

Дійшло до того в Україні, що вже й хвилі сивого Дніпра, особливо дільниць Дніпродзержинське - Нікопіль-Марганець, а також красуні-Десни мутнішають.

Замість квітів на могилу
сл. п. проф. ВОЛОДИМИРА РАДЗИКЕВИЧА
складаємо на

Український Вільний Університет в Мюнхені	$25.00
Наукове Товариство ім. Шевченка в Німеччині	15.00

Леся і Перо ГОП

З Рідними, Приятелями та всією Союзовою Громадою ділимося болюче сумною вісткою,
що дня 11-го листопада 1966 року в своєму помешканні в Карні, Н. Дж.,
після важкої недуги відійшов у Вічність на 51-му році трудолюбивого життя
наш Незабутній СПІВРОБІТНИК

св. п. ТЕОДОР ЛИТВИНЮК

народжений 28-го липня 1916 року, кол. службовик Видавництва „Свобода", довголітній службовик Головної Канцелярії Українського Народного Союзу, довголітній секретар Товариства „Сини України" — 287 Відділ УНСоюзу в Джерзі Ситі, довголітній відомий колюмніст „Українського Тижневика", та секретар Окружного Комітету Відділів УНСоюзу Надгудсонської Округи, ветеран Армії ЗДА з другої світової війни.

Покійний осиротив дружину Марію, сина Терентія, дочку Патрицію, сестру Анну, братів Івана, Василя, Романа і Михайла та дальшу родину.

ПОХОРОН відбувся у вівторок, 15-го листопада 1966 р. з похоронного дому Shaws Funeral Home в Карні, до сусідньої католицької церкви, а звідтіля на цвинтар Святого Хреста в Норт Арлінгтон, Н. Дж.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Опечаленій Родині Покійного передаємо сердечні вислови глибокого співчуття.

СЛУЖБОВИКИ ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ УНСОЮЗУ І ВИДАВНИЦТВА „СВОБОДА"

ЗВЕРНЕННЯ

КОМІТЕТУ ВІДЗНАЧЕННЯ 50-ИХ РОКОВИН СТВОРЕННЯ ФОРМАЦІЇ СІЧОВИХ СТРІЛЬЦІВ

Склад Комітету: Почесний голова Комітету — д-р генерал Р. Дашкевич, Куфштайн, Австрія 1. голова Комітету майор В. Зарицький — Шикаґо; 2. заступник голови Комітету сотн. Д. Герчанівський — Дітройт; 3. секретар Комітету сотн. Б. Білинський — Шикаґо; 4. член Комітету д-р Ф. Мамчур — Філядельфія; 5. член Комітету сот. І. Юріїв — Торонто; 6. член Комітету д-р О. Бабій.

В наступному 1967 році припадають 50-ті роковини початку революційного пробудження української нації — національної революції з епохальними датами подій, а то:

I. (1.) Постання 17 березня 1917 р. Української Центральної Ради;

2. Утворення 28-го червня уряду України — Генерального Секретаріяту;

3. Проголошення трьох універсалів — третім універсалом, 20-го листопада, проголошено Україну — Українською Народньою Республікою.

II. Творення Збройних сил Української Народньої Республіки:

Вже в короткому часі по створенні Української Центральної Ради і Генерального Секретаріяту, виявилась потреба творення власних збройних сил, для боротьби з московським військом на території України, що заняло ворожу поставу до самостійницьких змагань України.

Крім українізації військових частин на фронті, започатковано формування українських окремих військових частин у різних містах України.

Перебуваючі на території України вояки Західніх Українських Земель, бувші полонені австрійської армії, зорганізували відділ т. зв. Галицько-Буковинський курінь, котрий при кінці 1917 р. став основою створення першої соборницької військової організації — Полку Січових Стрільців.

Січові Стрільці вже в першім періоді існування Української Народньої Республіки стали найбільш надійною частиною — були охороною Центральної Ради.

В часі Директорії — в другім періоді Української Народньої Республіки — 1918 р., Січові Стрільці, від Загону СС в Білій Церкві, зросли до корпусу під командою полковника Є. Коновальця, вони в багатьох тодішніх подіях відіграли історичну вирішальну ролю.

Січові Стрільці боролися на всіх фронтах в 1918-1919 роках, у геройчних боях мали тисячі втрат у людях і рясно полили своєю кров'ю широкі простори України.

Бої за арсенал у Києві, за Мотовилівку, імена старшин: сотн. Федора Черника, сотн. Миколи Загаєвича, полковника Є. Коновальця, полковника А. Мельника та багатьох інших будуть на віки вписані золотими буквами в історію боротьби українського народу.

Видання Ювілейної Книги

Для увіковічнення постання формації Січових Стрільців у Києві 1917 р. і відзначення 50-ти річчя, з цього приводу Комітет плянує видати Ювілейну Книгу, в котрій буде зміст, нині унікальної книжки „Золоті Ворота" і з додатком нових матеріялів — споминів учасників тих подій.

Достойне Українське Громадянство!

Ми, комбатанти, Січові Стрільці, яких у вільному світі дожило до 50-тиліття небагато, неспроможні самі видати Ювілейну Книгу. історію СС. Кошти видання 1000 примірників Збірника на коло 600 сторінках з ілюстраціями, на доброму папері, на основі одержаних інформацій винесуть коло 10.000 ам. долярів.

Ми звертаємось до Українського громадянства, до всіх, що розуміють значення, утривалення фактів із нашої історичної минувшини, з проханням допомогти нам зреалізувати наш намір, щоб можна було передати молодим поколінням дійсний образ ролі, яку відіграло Січове Стрілецтво в політично-державнім відродженні Української Нації, та у збройній боротьбі за суверенність України.

Фонд Видання Ювілейної Книги Січових Стрільців

Грошову збірку переводять з уповноваження Комітету зареєстровані комбатанти Січових Стрільців і інші правні і фізичні особи, по одержанні від Комітету відповідного уповажнення і збіркових лист.

Жертводавців ділиться на 5 категорій:

1. Спонзори - фундатори, особи правні чи фізичні, що вплатять 500 дол. і вище.

2. Почесні фундатори з вплатами від 250-499 дол.

3. Фундатори з вплатами 100-249 дол.

4. Добродії з вплатами 50-99 дол.

5. Жертводавці з вплатами до 50 дол. Прізвища всіх жертводавців будуть поміщені в Ювілейній Книзі. Рівнож будуть поміщені знімки жертводавців 1-4 кат.

Всі особи, що вплатили 15 дол. і вище, стають автоматично передплатниками Ювілейної Книги.

1) Жертводавці можуть вплачувати свої пожертви безпосередньо до Банку на конто Ювілейної Книги, або до рук уповноважнених збірщиків на збіркові листи або квитарі.

2) Поквітовання жертводавцям за пожертви вплачені безпосередньо до банку — пересилає секретар Комітету Відзначення 50-ліття СС. по одержанні посвідчення з банку.

3) Листування всіх справ провадить секретар Комітету п. Б. Білинський.

4) Адреса і назва банкового конта для „Ювілейної Книги СС":

Selfreliance Credit Union
Account No. 5830
"Juvilejna Knyha SS"
2351 West Chicago Ave.
Chicago, Ill., 60622, USA.

ТУРНЕ „НОВОГО ТЕАТРУ"

Сцена з першої дії „Камінного Господаря" в постановці „Нового Театру". На фото: Лариса Кукрицька в ролі Донни Анни та Оля Кириценко в ролі Долорес. „Новий Театр" виступить з „Камінним Господарем" в Торонті 19-го листопада, Чікаго — 24 лист., Дітройті — 26 лист., Рочестері — 3-го грудня, та в Ню Йорку — 17-го грудня.

У Філядельфії відбулася врочистість...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

нів із набуттям власної домівки. Після релігійних урочистостей відкрились двері новонабутого Дому і пластуни знайшли в ньому приміщення та гостину, яку приготовили для них пані з Пластприяту. В Домі у просторій залі на першому поверсі відбулася дальша частина святкувань, яку відкрила голова Ділового Комітету для Пластового Дому пані Вероніка Цегельська, передаючи провід тієї частини програми заслуженому пластовому діячеві м-ґрові Володимирові Масюкові. Першим привітав пластунів з набуттям нової домівки голова Почесного Комітету для набуття Пластового Дому і довголітній провідник Української Громади у Філядельфії, сам колишній пластун, який ще в 1910-му році відбував пластові мандрівки по Карпатах, д-р Володимир Ґалан. Від Крайової Пластової Старшини вітав Філядельфійську Станицю з набуттям власного приміщення голова цієї Старшини Юрій Ференцевич. Від УНСоюзу склав привітання головний радний Іван Одежинський. На сцену виконали один за одним репрезентанти багатьох наших крайових і місцевих організацій та складали свої привітання, піддержуючи їх чеками пожертв на сплату Дому. Ці пожертви складали й індивідуально приятелі пластової молоді, а понад сто з них склали пожертву по сто і більше долярів. На закінчення промовили голова місцевої Пластової Станиці інж. Юрій Богачевський та голова Пластприяту п. Мирослав Саґатий, обидва справжні ентузіясти пластової молоді. За їхні заслуги в набутті Пластового Дому у Філядельфії голова Пластової Ради д-р Юрій Цегельський в заключному слові повідомив, що запропонує їх до найвищого пластового відзначення.

Офіційна частина свята з привітаннями була завершена виступами пластунів. Колишній пластун і один великих приятелів Пласту Зенон Чайківський підготовив сценку з пластового життя, що її виконали з великим успіхом пластуни Андрій Саґатий, Олександер Ґудь, Юрій Мельник, Андрій Максимович, Олег Працьський, Роман Процик, Максим і Марко Тарнавські і Богдан Чайківський. Квартет пластунок у складі Галя Саґата - Поритко, Люба Капій, Ніля Чума і Віра Чайківська виконали кілька народних і настроєвих пісень при акомпаніяменті ґітаристів Андрія Саґатого і Юрія Чайківського. Новак Олег Завадівський з великим декляматорським талантом прорецитував вірш Миколи Щербака „Джерело". Свято закінчилось бадьорим співом „Ще не вмерла" і було великим переживтям не тільки для всієї пластової молоді, але й для усієї української громади у Філядельфії.

Короткі вісті

● Поверх мільйона японців приглядались розгрі американської бейзболевої дружини „Даджерс" з Лос Енджелесу з японською дружиною в Токіо. Японці виграли, але надзвичайно тепло й гостинно вітали американських легкоатлетів. Преса підкреслює, що Японія запросила американську спортову дружину, щоб виявити свою симпатію Америці, але не запрошує американського президента, бо в Японії є надто багато пацифістів, що ставляться негативно до американської інтервенції у В'єтнамі. „Даджерс" відбувають турне по різних містах Японії.

● Дві арабські країни — Сирія на азійському Середньому Сході й Єгипет на африканській території — підписали договір взаємної допомоги. Хоч цей договір насправді звертається вістрям проти Ізраїлю і перестерігає Ізраїль, що у випадку його війни проти Сирії він матиме проти себе також сильно озброєний Єгипет, проте ізраїльська преса підкреслює користь з отого договору: що Єгипет не квапиться до війни й тому стримуватиме свого сирійського союзника, щоб він своїми прикордонними „інцидентами" не провокував Ізраїлю.

ТАРЗАН, ч. 5719. Тарзан має згинути!

Панові джунглів показали якісь дивні сліди ніг... як доказ на те, що потвора знов була в сильнім збудженні.

— Тепер ви мусите згинути! — сказав ватажок індіян. Ви не маєте жадної вартости як закладник...

— Почекайте! — звернувся Тарзан. — Дозвольте мені дослідити сніговий район... Можливо, що я зможу розв'язати таємницю цього терору.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СЕРЕДА, 16 ЛИСТОПАДА 1966 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Клюб Поступовий — 70 Відд. в год. 7-ій веч. в УНДомі при 96 Street St. Проситься приходити на збори та привести нових членів. — І. Патуляк, предс., П. Костик, секр.

СУБОТА, 19 ЛИСТОПАДА 1966 р.

ЧЕСТЕР, Па. Місячні збори Т-ва Т. Шевченка — 156-ий Відд. о год. 7:30 веч. Проситься, щоб всі члени були присутні. — В. Новак, секр.

ПЛЕЙНФІЛД, Н. Дж. Місячні збори Т-ва І. Франка — 372 Відд. о год. 7-ій веч. на залі, як звичайно. Фін. секр. буде на півгодини скоріше, щоб збирати вкладки. На порядку нарад. назначення реченця річних зборів. — П. Шило.

НЕДІЛЯ, 20 ЛИСТОПАДА 1966 р.

ВУНСАКЕТ, Р. Ай. Місячні збори Т-ва Запор. Січ — 206 Відд. о год. 1-ій по пол. в Парафіяльній залі, 76 Гаррис Аве. Проситься членство прибути на збори. — Управа.

БЕТЛЕГЕМ, Па. Місячні збори Б-ва св. Димитрія — 288 Відд. о год. 3:30 по пол. в Укр. Амер. Горож. Клюбі, 816 Lynn Ave. Проситься членів прибути і вирівняти свої залеглі вкладки. — А. Данилюк, предс., В. Затвоський, кас., Д. Мушастий, секр.